

תזתמל

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

העולם עצמו דורש ותובע מכל יחודי: שייתעלה

למעמד ומצב ד"גאולה" בשלימות ובגלוי.

דרא עמוד 10

ערב שבת קודש פ' ויגש

ה'י' תהא שנת אראנו סגולות

שמג

ידי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בתוספת:

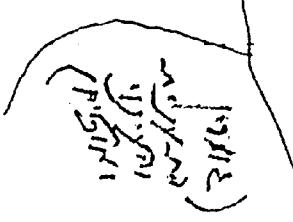
'קדו המיליון'

שיע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ישיבא

– ע"שכנ"י מחזיקים בתוקף את כל השטחים שחזקו-ה כבר תוך ליהם. ותוך להם מתוך נוסף גלויים. עד כדי כך, שאסיל על עפי הארץ אמרו ש"התל"א"ה והמל"ל לשטח הארץ –
 ותוסף לזה – י"כ ירחיב ה' אלקיך את גבולך-ישי"א, ארץ קניי קניי וקרמיו-ישי"א.

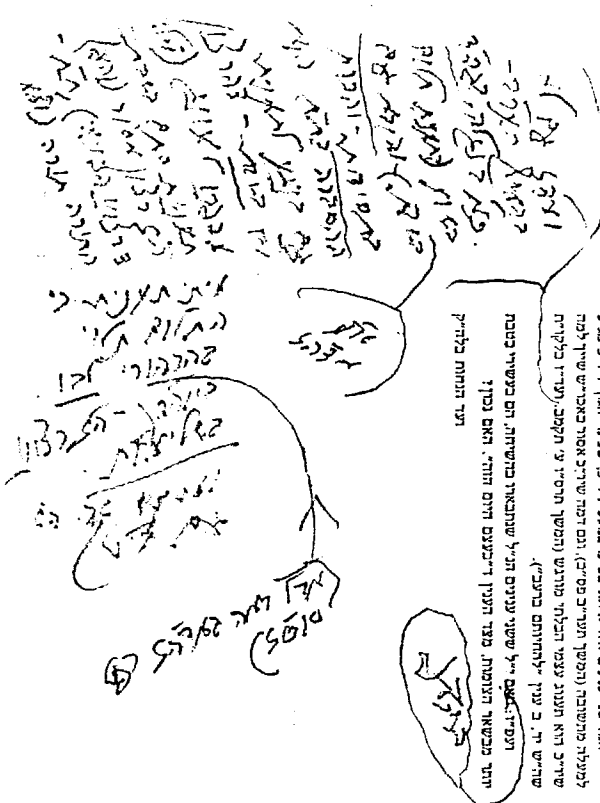
וכל ענינים אלו – בשעתא הוא וברגעא חזא, כך שמי"שטרה ספכה והתערה סבה, פאסט מען ז"ך אפי"לם ענין הגאולה, גאולה כפשוטה, לטרה כעשרה ספרים, ע"י משיח דוקנו, יבוא ויגאלנו ויולדנו קוממיות לארצנו, כאופן ד"האחישה-ישי"א-ישי"א, ארץ עם עניי שמ"א-ישי"א, מכון שנמצאים במצב ישי"א-ישי"א.

כס"ד
 במה שתבאא בענין התענית – (א) המעלה רעיוו הנקח תשע"ו, (ב) תפיסה התעניו לדעת התענה –

הנה עני ענינים אלו, איחא במ"ב בונג ליר"ב, שיעור הנקח דיר"כ מניח למעלה מהשמה (תש"כ-ישי"א), ומדמה שיר"כ אס"כ באר"ש שיר"כ למה שיר"כ הוא ענינו עצמו הבלתי מוגשג (משך חס"י צ' תקנ"ב, ועד"ו בלקיחת שיר"ש י"ב ענין "לחיותם במעב"ד).

ועפ"י אפי"ל שיעור ענינים תג"ל שנתבאר בהשיות, הם כפשי"ר נתנה חזק מבשאר התענית, מפד הנקח ד"כעניס דיום הוה", האם מכון דת"ר תנתח בלתי"ק

ב"ת

3 דבר מלכות

מתחיל זמן חדש השייך לביהמ"ק וגאולה העתידה / משיחת ש"פ ויגש ה'התמ"ז

7 זמן הגאולה

"יאבד עולמנו מפני השוטים"?! / הזמן הנכרחי באור הגאולה

12 ניצוצות של משיח

"יצורים פראיים" המאמנים שמחר יפול לבוא משיח / לקט קצר בעניני גאולה ומשיח

13 "יילחום מלחמת ה' – וינצחו"

"שלים" אמיתי – רק ע"פ התווה / שיחה בענין שלימות הארץ

14 כת"ק – פרסום ראשון

גומרים התענית והעניי וואוכלים / הגמת הרבי על שיחת עשרה בטבת ה'תשמ"ה

חלק י"ד של המזו"ר "יומן תש"מ" יופיע אי"ה בגליון הבא

מערכת "יהי המלך"

במסגרת: "מטה משיח" שע"י "אגודת חסידו תי"ד" באה"ק, תחת נשיאות ר"ק אדי"ש מה"מ יוצא-לאור על-ידי: תלמידו ה"קבוצה", "ח"י"ל ביה דוד", ישיבת תורת'ל המרכזית, "בית משיח" 770 סניף ארה"ב: 11213, Kingston Ave.#38, Brooklyn, NY 778-6670 (718) סניף ארץ הקודש: שביל האמנות 9/1 קריית-שמואל, חיפה. 26385 ● טלפקס: 873-0823 (04) דואר אלקטרוני: yeh_@revisions.net.il ● אינטרנט: http://www.moshach.net/blind

לצבת ה' חיים אברהם בן צילה ליום הולדת ה-50 בטי"ו טבת, ל"שנת תלחה" בגו"ר

מהחול זמן חדש השיך לביהמ"ק וגאולה העתידה

ע"י יודד עבדי נשיא להם לעולם", דוד מלכא משיחא • בדרונו זה, דור השביעי, "כל השביעין חביבין", לא נותר אלא להוריד ולהביא את ביהמ"ק הנצחי, "מקדש אדני-ינונו ידיו", בגאולה האמיתית והשלמה • יש להכריז ולפרסם שבימינו אלה נמצאים אנו בזמן (ומקום) מיוחד, אשר, לא נותר בו אלא ענין אחד ויחיד – וחייב אדם לומר בלשון רבו, בלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר עמדו הכן כולכם, לבנין ביהמ"ק העתיד בבית דוד מלכא משיחא • משיחת ש"פ ויגש ה'תשמ"ז – מוגה

וגאולה העתידה, ע"י יודד עבדי נשיא להם לעולם, דוד מלכא משיחא.
... בדרונו זה, דור השביעי, "כל השביעין חביבין"⁶ (בזמנת שנת השמיטה, "בזרות שביעית חביב... בשנים שביעי חביב"^{6b}), לא נותר אלא להוריד⁷ ולהביא את ביהמ"ק הנצחי, "מקדש אדני-ינונו ידיו"⁸, בגאולה האמיתית והשלמה (שאין אחרי' גלו'⁹) ע"י משיח צדקנו (שביאתו תלוי' בהפצת המעיינות חוצה, כדברי מלך המשיח להבעש"ט¹⁰).

לאחרי סיום ימי חנוכה, כל עניני העבודה דחונה, כולל קריאת התורה דימי חנוכה, הן אצל העולה לתורה ומבדו, והן אצל השומעים, "שומעי כעונה"¹¹, וארבה, "מדול העונה אמון יותר מן המבדו", בזמנת נצחון המלחמה ע"י הגבורים² – הנה, בבוא יום א' דפ' ויגש, ויאבוק"כ ביום השלישי שהופל בו פי טו"ב³ (ועד"ז ביום השישי שנואמר בו "טוב" ב"פ⁴), עד לתכלית השלימות דפ' ויגש ביום השבת, אזי מתחיל זמן (ובמילא – נמשך גם בבחי' המקום⁵) חדש, השייך לביהמ"ק העתיד

1 שוכה לר, ב. ובפ"מ.
2 בכות נג, ב. גזיר בסופה.
3 פרי"ש בהארת א, 1 – מב"ד פ"ד, ג.
4 בהארת א, כח, שם, לא, וראה חוקניו ורמב"ן עה"פ שם, לא.
5 ראה שעמיה"א פ"ז (פב, א): מדר ובחי' שם עולם נופל על ברי' מקום ובחי' זמן. ובפ"ת (בכ"ח ע"ת, א):

6 ויק"ד פכ"ט, יא.
7 כי הוא בניו ומשוכבל כבר (ראה לקמן בפנים).
8 בשלח טו, יז ובפרש"י, ה"ז, וכו', א.
9 מבילתא בשלח טו, א, חובה בתורה' ה"ג ונאמר – פסחים קט"ו, ב.
10 ראה אמרי"ק דהבעש"ט (כשי"ט בתחלתו. ובפ"מ).

גומרים להתענות והענינוי ואוכלים

בקשר עם עשרה בטבת – יהפך לשמחה – שחל בעש"ש ק זה, מוגבאים בזה ב' צילומים מיוחדים מהגמ' ל"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שירת יום ה' פ' ויחי, עשרה בטבת – יהפך לשמחה – ה'תשמ"ה – לאחר תפלת מנחה – על-דבר הקשר המיוחד שבין צום עשרה בטבת ליום-הכיפורים (נדפסה בהתעודיות תשמ"ה ח"ב ע' 998 ואילך (המענה שולב באות ו'))

להלן פיענוח הכת"י (בא בהדגשה):

צילום א' – מהגמ' ל"ק אד"ש על סיום השיחה:
בראש העמוד הוסיף ל"ק אד"ש אחרי התיבה "עיי"י": **ופשיטא**.
אח"כ תרגם ל"ק אד"ש את משמעות המילים "פאסט מען זיד אפ": (ומהן התענית והענינוי ואוכלים).

צילום ב' (מוקטן) – ממענה ל"ק אד"ש לשאלת המוניחים בשיחה זו:

קודם התיבת "יעד"ז בל"ק"ת כתב ל"ק אד"ש: ועד"ז גם לא בהמשך תע"ז – כ"א בגולה, בפס"ד בשו"ע אדח"ז (בתענית חלום בשבת) – והוצא גם בהסידות – והכרח ההסברה בת"ח הוא גם בנוגע לתענית סתם בשבת – דהציון מהפכו לעונג (וי"ל: תעניות סתם בשבת – ה"ז רצון אסור (והיפך דציונו הפנימי), ת"ח – התענה תורה (ומ"ז מית[ב] תענית [לתענית]) כי החלום תלוי בההווי לצי (אבל ראה באדח"ז רפה סוס"ס). ביהמ"פ – ה"ז רצונו בשלמות. ומתאים זה [?] גם ב"ש"ט).

אח"כ מחק ל"ק אד"ש את התיבה "האם" וכתב: **בדא"פ**.

בניד להקדיש מדור זה לזכות קרוביך למשך שנה שלמה:

פרטים בטלפונים: איצית תברית – 06-6670-778 (718). איץ הקודש – 04-840-3153

"שלום" אמיתית - רק ע"פ התורה

. . . כאשר מדובר אודות חלקים בארץ ישראל שניתנו מהקב"ה לבני-ישראל באופן של מתנה, בסב פנים יפות, בחסד חנם, ומתוך נסים גלויים (ולא מצד "כוחי ועוצם ידי") – הרי חסי-שלום **לבעיט** במתנתו של הקב"ה, ולהחזיר חלקים מארץ ישראל לאינם-יחודים וחתמנא ליצלו!

נמצאים אנו אמנם בזמן המלח [כאמור לעיל ש"ל לא מרצוננו גלינו מארץ ישראל, ולא בכוחותינו אנו נשור לארץ ישראל, אבינו מלכנו יתברך המלא אותנו . . . והוא יתברך יגאלנו כו"ל]. ולכן ישנם חלקים של ארץ ישראל שעדיין לא ניתנו לבני-ישראל [וכאשר "הוא יתברך יגאלנו כו"ל", יקבלו בני-ישראל את כל חלקי ארץ-ישראל, ויתורה מזו: "יעריב ה' אלקיך את גבולך"1]. ובנוגע לשטחים אלו ישנו הציווי "אל תתגרה במוי";

אבל כאן מדובר אודות שטחי ארץ ישראל שכבר ניתנו מהקב"ה לבני-ישראל מתוך נסים גלויים, ולכן אין לזה שייכות כלל עם הענין ד"אל תתגרה במוי" – אין זה ענין של התגרות כלל וכלל, כי שטחים אלו ניתנו לבני-ישראל ע"י **הקב"ה**!

ישנם הטענות שהחזרת שטחים לאינם-יחודים תביא ל"שלום" – לא יתכן שהתנהגה שהיא ה**יפך** התורה (**לבעיט** במתנתו של הקב"ה) תגרום לדבר טוב, ועל-אחת-כמה-יכמה שלא יתכן שהתנהגה זו תביא לענין השלום, עליו נאמר "שלום כאן – **הכל כאן**"!

ואדרבה: כאשר מתנהגים על-פי התורה, ומסבירים-לכולם (כולל אינם-יחודים) – בסבב פנים יפות – שהיית ורקב"ה נתן שטחים אלו לבני-ישראל במתנה מנורה, אין ביכולת אף אחד לשנות זאת כו' – זוהי הדרך להשכנת שלום אמיתי!

כדי לפעול שהיה' שלום אמיתי – בהכרח להתנהג על-פי חוראות התורה, "חזרת אמת", וחרואת התורה היא שצריכים לומר את ה**אמת**:

כאשר מדברים עם אינם-יחודים, אסור לדבר איתם באופן של "שקרים", באופן של "פלטמטיה" וכו', אלא צריכים לומר להם את ה**אמת**: בברית בין התנאים נתן הקב"ה את ארץ-ישראל לבני-ישראל באופן של "נחלת עולם", ולכן **אסור** לנו להיות "כפויי טובה" ולא לקבל את מתנתו של הקב"ה, ועל-אחת-כמה-יכמה שאסור לנו לחשוב (ועל-אחת-כמה-יכמה לדבר) אודות **קס"ד** להחזיר חלקים מארץ-ישראל לאינם-יחודים, היינו, לאחר שהקב"ה "צטלה מהם ונתנה לנו", בוא משהו ודיעה ליטול חלקים מארץ-ישראל שניתנו לבני-ישראל ולהחזיקם לאינם-יחודים וחתמנא ליצלו!

לא היתה זאת בישראל! ובדאי ישנם בעתיד לא יהיה' דבר זה בפועל – כי "עוצו עצמה ו**תפרו** דברו דבר ולא **יקום** כי עמנו א-ל", וכמו שכתוב "דברת מחשבות בלב איש ויצתה ה' היא תקום!"

(משיחת עשרה בטבת ה'תשמ"ב – בלתי מונה)

בלשון רבי'1, בלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר¹⁸ **עמדו חפז כולכם, לבנין ביהמ"ק העתיק בבית דוד מלכא משיחא.**

ובמילא, על כא"א מישראל, מוטלת השליחות להביא ולגלות את ביהמ"ק העתיק – ש"בוי ומשוכלל" בשמים, וצריך רק לירד ולהתגלות למטה¹⁹ – תיכף ומיד ממש.

וכאמור, ענין זה שייך לכא"א מישראל, אנשים נשים וטף, "בערניו ובקנקניו גו בבניו ובנותיו"²⁰, מהמדול שבמדולים עד לקסן שבקטניו, ללא כל חילוקי עדות חוגים ומפלגות כו', שכן, אין זה ענין השייך לסוג או נוסח כו' מסוים, כי אם, ענין השייך לכא"א מישראל, כל העשר סוגים ד"דאשיכים שבטיכם גו' טפכם נשיכם גו' מחוטב עצי ועד מיואב מימך"²¹, שהרי הדברים האמורים לעיל מיוסדים ונעתיקים **מהמפורש בתורה**, תושיב"כ ותושיב"פ, באופן המובן ושייך לכא"א מישראל.

ובלשון הכתוב²² – בא' ההפטרות, אשר כללות ענין ההפטרה קשור עם גזירות המלכות²³ – "עם זו יצרת לי (למען)²⁴ תהלתי יספר", היינו, שענינו דכא"א מישראל (כולל גם זה אשר "בשם ישראל יכונה"²⁵, בהמשך הפטרה ה"ל) לספר תהלותיו של הקב"ה, עד

18 בלשון רבי'1, בלשון כ"ק מו"ח אדמו"ר

19 ש"בוי ומשוכלל" בשמים, וצריך רק לירד ולהתגלות למטה

20 בערניו ובקנקניו גו בבניו ובנותיו

21 מיואב מימך ועד מוטב עצי

22 הכתוב

23 המלכות

24 למען

25 יכונה ישראל בשם

16 ל"ה באתי לגני תשי"ז ואילך

17 בבלות מת, א. תשי"ז

18 במכתב – נתפס במל"מ קונטרסים ח"ב שצ"ג, ב. אבות-קידוש של ח"ד ע' ויעט.

19 ראה פתיש' ותוס' – סוכת מא, טיש"א. ועוד.

20 בא, ט.

21 ל"ט נצבים, וראה ח"ב פ"ב, א.

22 ישעיה מ"ג בא.

23 ראה שריע אדח"ו או"ח ה"ל שבת ר"ס תפי. ועוד.

24 פתיש"ע עה"פ.

25 מ"ד, ה.

ובסוגנו האמור – של אחרי העבודה דימי חנוכה, שהתנהג הפעת המעיינות חוצה, כולל הקריאה דימי חנוכה, שבה מודגש ענינין דענייני אמו, שזוה"ע **נצחון** ד"מלחמת בית דוד",

– לאחר בבוז אוצרות המלכותו¹, "הון יקר התאסף והתקבץ במשך כמה שנים מדרך אחר דור", "אוצרותיו ואוצרות אבותיו ממי קדם"², אשר, במשך כל השנים היו כמסוים וחתומים מעין כל רואה כו', ואעפ"כ, בשביל נצחון המלחמה פיתחים את כל האוצרות, ומבזבזים אותם, לכא"א מישראל, כפי שנקראו ב"י בעת יציאתם ולתמיד, כמ"ש³ "בעצם היום הזה יצא כל **צבאות** הוי' מארץ מצרים" (ויחירה מזו "על צבאותם"⁴, למעלה מחניצוציו, מצבאות הוי'⁵), כמבואר בהמשך ההלכות⁶ –

אזי באים לפי' ויגש, "קדרות ביתנו ארזים רהיטנו ברותים", ביהמ"ק העתיק להבנות במיני של מלך המשיח, "ידד עבדי נשיא להם לעולם".

ולכן:

יש להכריז ולפססם שבמינו אלה נמצאים אי בזמן (ומקים) מיוחד, אשר, לא נותר בו אלא ענין אחד ויחיד – וחייב אדם לומר

- 1 להלוי משהיכיתו לפי' ויגשו והשיעור דיום השבת – שבו נאמר "ילקש יוסף את כל הכסף גו" (פרשתנו מ"ג ד'), ואמרו הו"ל (פסלים ק"ט, א. ויש"ג) "שליש מטמנותי חסמתי יוסף ב" (נחמא בתנ"א **פשתנו** מ"ג, ב ואילך).
- 2 ובמ"ד – מ"ל המזו אבל מלי: גלוי כל האצרות שאבר חסמתי יוסף דודינו, ליק מ"ח אמות", ובקש ותפציר וציווה ללוחם ולחפץ.
- 3 תה"ר שמת שכ"ב, ב.
- 4 בא, י"ב מא.
- 5 שם, נ"א.
- 6 ל"ה בעצם היום הזה גו' – בתנ"א ל"ט בא.

”ניצונים פראגים” המאמינים שמזרח יכול לבוא משיר

[כ"ק אד"ש הפסיק בפנים שוחקות ואמר:] שמעתי מאחד, שכאשר כ"ק מו"ח אדמו"ר יצא ב"קול-קרא" אודות "לאלתר לתשובה לאלתר לאגולה", פנש אחד את השני ושאל אותו מי הם אלו ה"ליובאוויטשער"?

– היות רח"ל זה ארבע שנים בלבד מאז שליבאוויטש הגיע לאמעריקא, במילא הוא לא דייע מי הם –

ענה לו השני: לויבאוויטש הם "יצורים פראגים" (יחילדע ברוגים"), המאמינים שמחר יכרל לבוא משיח...
מחר ממש יכול לבוא משיח.

(תרגום פשי משיחת י"ט כסלו ה'תשכ"ז - בלתי מומח)

ואז כולם ילאו ויזעו שאזו משיח צדקנו...

. . הפלחמה או החצי-מלחמה עם מצרים ניצחנו, יעזרו השי"ת שבחסד וברחמים יפסידו במהרה את הפלחמה נגד הקב"ה – אלו המנהלים אותה מצד רוח שטות, ואזי יקייים "עגידה ארץ ישראל שתתפשט בכל הארצות", שמישיח יבוא מחו"ל עם רוב בנין ורוב מנין בני-ישראל שבחו"ל, וכמ"ש ברמב"ם ש"לכוף כל ישראל" לכמד תורה ולקיים מצוות, ואזי דאו כולם וידעו שאזו משיח צדקנו, האישי שהיזגה בתורה ומקיים מצוותי" ומחזק בדקה ולחם מלחמת הוי"ו.

(תרגום פשי משיחת י"ט כסלו ה'תשס"ז - בלתי מומח)

אין לו שום ענין ב"גורדי-השחקים" של ניו-יורק...

וזהו גם טענתו של כאו"א משראל בזמן הגלות: "עד מת"י?... רצונו של יהודי לישוב בשלוח "בארץ מגורי אביו" אין לו שום ענין ב"גורדי-השחקים" ("וואַקלן-קר-אצרוס") של ניו-יורק... מה לו ולחוקן לארץ, מקום ומצב של גלות? ולכן, "מיצד" וצועק "עד מת"י"... רצונו לישוב בשלוח "בארץ מגורי אביו", בגאולה האמיתית וחשל-ימה ע"י משיח צדקנו.

(משיחת ש"פ ריגש, ט' סבת ה'תשס"ו - בלתי מומח)

לתהלה עיקרית – "כי גאל ה' יעקב גו"²⁶ (בסיים וחותם התפטר הנ"ל).

ונקודת הדברים – באותיות פשוטות ומובנות לכא"א משראל ממש:

הענין ד"מעלין בקודש" – מובן ופשוט לכל, ולא ענין, אלא שגם מצד טבע הבריאה ישנו וצריך להיית ענין של צמיחה ומידול, לא רק בישראל, אלא גם אצל אור"ע, ואפילו אצל בעל-חיים, ואפילו בסוג הצומח (עד לסוג הדומם שגם בו יש בחי' צומח שבדומם²⁷), ובמילא, מבין כאו"א, גם קטן שבקטנים²⁸, שבעניני קדושה צריך בודאי להיות עילוי והוספה, "מעלין בקודש".

ובמילא, מובן בפשטות לכא"א שלא יתכן שללאחרי ימי ההנוכה יהי ענין של ירידה ח"ו, אלא אדרבה, "מעלין בקודש" (הוראה שלוקחים ובהדרגה מימי הנוכה.), **ובפשטות** – שהענין דחנוכה קשור עם חנוכה המשכן, ולאחרי זה באים לחנוכה עליונה יותר, ואין עליון מזו אלא חנוכה **בהמ"ק**.

ובפרט ע"פ המבואר בפנימיות התורה, תורת החסידות, הקשר והשייכות דפ' ויגש ל"קורות בתני ארזים גו", כנ"ל בארכה.

ופשיטא, שכאשר מדברים אודות ביהמ"ק בלולותו זה האחרון – אין הכוונה לבית ראשון

(30) סוחרין צ"ג, ב.

(31) ירמיהו, ב.

(32) ועי"ו בנוגע למשיר – שמיר בוגע שלאחרי חחרוב "גולד משיען של ישראל" (ראה ירושלמי ברכות פ"ב ה"ו, ובבב"א), ומאז ועד היום הזה חולד וגולד כ"ר (בפרט ע"י עבודתם של ישראל במשך הדורות), עד לתפילת העוילי.

(33) מיכה ג', טו.
(34) ברכות ט' סע"א ואילן.
(35) ויק"ו פ"א, ו' ושי"ג.

ולכאורה צ"ל דהסיבה להמשך אריכות

הגלות היא – כדי שיתוסף עוד יותר ביציאה

ב"רכוש גדול"³² (כפי שמענין בלולת מצרים

(שגולאנתו היא כמי צאתך מארץ מצרים³³),

"שלא יאמר אותו צדיק ועבדום וענו אותם

קיים בהם, ואחרי כן יצא ברכוש גדול לא

קיים בהם³⁴), אמנם, במינוי אלה לא שירך

עוד סיבה זו – שהרי ישנו כבר גם ה"דרכוש

גדול" ריבוי חלי מופלג דתורה ומצוות שקיימנו

בנ"י במשך כל הדורות.

ובפרט לאחר גילוי פנימיות התורה

ובאופן דהפעה, בהכמה בינה (וגם) **דעת**, הרי

כמוח³⁵ "דעה קננית מה חסרת".

(26) שם, כג.

(27) תה"ו פירשתנו צא"א ואל"ו.

(28) ואדרבה – אצל קטן מודגש יותר טבע הצמיחה והמידול **כשטו** (מש"א"א בליל העמולה וכו'), ומזה מובן גם בונגו לצמיחה ומידול **בוהותיות**: ואילו מרב שלבדולים, עד לצדיק מבור – זקוק להתנוונת כ"ו, שבתורת מידל מעלת בודותו, שי לו צורך בצמיחה ומידול "לכל מחיל אל חי"ו, עד לאופן ד"אין לחם מנחה כ"ו" (ברכות בסופה. ושי"ג).

(29) ראה ע"ז (שער מעיוט הירח פ"ב) דלות בכל יש.
ב עילוי במצב ספ"י חמ"ל לגבי חמשה בבית שני.

מכיון שגם הגאולה הבאה תיכף ומיד היא גאולה שאין אחרי' גאולה (למעלה הימנה), שהרי היא גאולה שאין אחרי' גלות (וכמובא בתוספות, שלכן לעת'ל יהי' "שירי לה' שירי חדש", לשון זכר, להיותה גאולה שאין אחרי' גלות), וממילא מובן שזוהי ג"כ הגאולה האחרונה.

וכפי ששמענו מנשיא דורנו, כ"ק מו"ה אדמו"ר, שכבר "הכל מוכן", כולל גם - ש"הכל מוכן" בכל הענינים ובכל הפרטים, ופטיי פרטים, ועד שגם ה"שולחן" כבר "ערוך" בכל המעדרים - הן ביין המשומר, והן בבשר ובדגים; והבשר הוא דוקא בשר הקשור עם "שור-הב", והדגים הם דוקא דגים הקשורים עם ה"לוייתו", וכמדובר כמה פעמים.

ועוד והוא העיקר - שתניף ומיד ממש צריכה להיות התחלת האכלה בסעודה, שע"י האכלה נעשה הדבר הנאכל "דם ובשר כבשרו" של האוכל, ובענינו - שהדם ובשר הגשמי של כל יהודי בדרונו זה, מתהווים' מחדש ("יוערט אויפגעטאן מחדש") באופן חדש לגמרי - מתעניינים דין המשומר, שור הבד והלוייתו.

ולכל זה מתוספת ההודעה-בדרוה של דוד מלכא משיחא שאמרו: "אני אבדך וכל נאמי לבדך!"

(משיחת עשרה בטבת ה'תשנ"ב - בלתי מוגה)

ספד"ש"חות קודש" - חובה בביתו

לראשונה בתולדות חפ"ד יוצא לאור סט מרוכדד שיקיף בתוכו את כל שחתיו של אד"ש מה"מ בשנים תש"ג-תשמ"א כפי שנאמרו בתנו ע"י הרבני (וחלקם אף הוגחו על-ידו), כולל יומנים נדירים מכל השנים תמשת הספרים הראשונים כבר יצאו לאור וכעת עומל צוות מיומן ומקצועי על תמשת הספרים הבאים שעומדים לצאת בעו"ה בקרוב בסך הכל ייצאו לאור כ-60 ספרים שיקיפו בתוכם אוצר בלום **קעת נחמנת הודמנת חד-פעמית להצטרף לפרויקט במחיר הנמוך ביותר!**
בארה"ק: 873-0823 (04) ברחבי העולם: משרד ראשי, פקס: 363-3451 (718)

ואלי הסיבה להמשך הגלות עוד רגע אחד,

היא - מפני ש"הקב"ה מתאוה לתפלתו של צדיקים³⁸ ("צעמד כולם צדיקים"³⁹), שיתפללו ויבקשו וידשו ויתבעו מהקב"ה על אריכות הגלות, "עד מת"י... וידשו ויתבעו⁴⁰ שתבוא הגאולה תיכף ומיד, "את צמח דוד עבד ממה תצמיח... כי לישועת קונו כל היום", ובשבתות וימים טובים - "ותחזנה עינינו בשוב לציון ברחמים", וכיו"ב, ואנן מיד הוא בא!⁴¹

36) איוב יא, ט. והוא הלי' לאורו"ז פ"א ה"ה.
37) ראה תהי"א ר"פ ותי' נתי, א, עו, ג-ד, אורח"ש שם (כדו' ו) תתשבת, ב ואלי. המשך נכתב תהי"ז פ"א ואלי.
38) יבמות סד, סיעיא, וש"י.
39) ישעי' ט, כא. והוא סתודין רפ"א.
40) ראה מדרש תהלים (הוצאת באבער) ממנו יז מדרש שמואל ספ"א (חובא בדר"ק סוף שמואל ב), וחובא לתלמי - ז"י לטא"א ספ"א (משבלי הלכות דין סדר ברכת המנוח), דוקח הלי' תפלה שפ"ב, והאה מדבר קדמות להר"א מנקבת קי' אות טו, ובפ"מ.

מדרו זה מוקדש לעילוי נשמת פאלקין רות בת ר' יצחק עק"ה - נלכ"ע ביום כ' החה"ש, ז' סיון ה'תש"ס ולעיני אורי אהרן וזאל בני יוסף ארי' לייב - נלכ"ע ביום כ' סבת ה'תשס"ב ולקבות משפחתם שידיו

יש לך שמחתה במשפחה?

יום הז'רת, בריית, בר מצוה או חמונה...

יש לך את כל הסיבות לתת הקרשה ב"חגי המלך"!

גם מתנה מקורית, גם הפצה בקנה מידה עולמי וגם, והוא העיקר, עי"ז תקרב ותחיש את התגלותו של אר"ש מדי"ם כדאי לדעת: ניתן לחלק את הי"הי המלך" כתשורה כשמחות בתוספת כיתוב על הכרטיה הקדמית והאחרית

בארה"ק: 778-6670 (718) **התקשר עכשיו:** 873-0823 (04) בארה"ק: 778-6670

”יאבד עולמו מפני השוטים”?

הנחה: ”יעד הנחות התמימים”, תרגום: מערכת ”ידי המלך”*

.. עומדים תיכף לקרוא בתורה (בתפילת מנחה) ”יחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה”.

והנה, העבודה בגלות נמשכת כבר ”שבע עשרה שנה”, ומאה פעמים ככה – שבע עשרה מאות שנים, ונוד מאתיים שנה – 1900 שנה.

הכל מודים שזקוקים לירידה בגלות מצרים בכדי להעלות אח”כ למקום גבוה יותר (ירידה צורך עלי”).

אבל הרי לכל דבר יש שיעור...

מתגללים אבודים (מ’זואלנערט זיך פארלאנגערדייט) בגלות כבר ”שבע עשרה שנה”, ושבע עשרה מאות שנה, עם עוד מאתיים שנה – כמה השיעור, עד מתי?!

רחמנות על יהודים!...

וככל שבני ישראל מבינים את גודל הרחמנות עליהם – הרי הקב”ה מבין זאת שלא בעד ויחד, גם ממה שהאבות מבינים, ולכן מבקשים מהקב”ה ”ברחמיך הרבים רחם עלינו”, תרחם עלינו כפי שאתה מבין את גודל הרחמנות עלינו (כמבואר בלק”ת²).

במילא, אפילו אם ישנה סיבה מספקת להמצאותם של בני ישראל בגלות עד עתה, הרי תורוץ זה מספיק רק לרחמים שיש לבני ישראל על עצמם – אך מהו התורוץ לרחמים אך שהקב”ה מבינן?!

ומה שמתרצים שהקב”ה יש לו הנאה ונחת מכם שבני ישראל עושים עבורכם בתורכם כפול ומכופל של הגלות – אך כמה השיעור לזה?

יש לך נחת כבר 1900 שנה, אתה רוצה נחת – לבריאוו! אבל גם לאחר שמשית יבוא, יחי’ תענוג בראי, אלא שביחד עם תענוג נברא³.

ומה שישנם חילוקי דעות בזה – מה נוגע עכשיו דעות כאשר יהודים מתייסרים בגלות ושלכנות בללות⁴, וצריכים להוציא אותם משם... אל המאולה... האמתית והשלמה!...

במילא, תוציא את בני ישראל מהגלות וחי’ לך נחת מהם!

(2) פתח עת, ג.

(3) דאה המשך וכפה תר”י מ”ב ואוהל: פס”ו. ועוד.

(4) דאה מגילה כט, א. חז”א קכ, ב. חז”ג, ב. ועוד.

(1) במרכת יציר.

וכמובן גם מחדשת תורת החסידות בנוגע לסעודת הלוייתן ושור הבר, שסעודה זו תהא בגשמיות דוקא, היינו, שלמרות גודל המעלה בכל הביאורים הארוכים בתוכנם ועינים של הלוייתן ושור הבר, אין זה מגיע עדיין למעלת הסעודה בגשמיות דוקא, ואדרבה, לעת”ל ידאו איד שכל הביאורים תיל’ המובאים בתורת החסידות ובמוסר – ישאבו חיים מן הסעודה כפי שהיא בפשטות ובגשמיות!

ומדובר כמה פעמים, שבזמנו זה כל ההכנות ישנן כבר בשלמות, ועד כדי כך, שאם הכפירות מצוחצחים כבר, וכאשר רק יפתחו את העינים ידאו מיד (”ויזע מעין גליד דעירוע”) אך שכל העולם כולו מוכן, ועד כדי כך, שהעולם עצמו דורש ותובע (”מאגוס”) מכל יהודי, שיתעלה למעמד ומצב ד”אולה” בשלמות ובגלוי!

ועל אחת כמה וכמה – שמקום המקדיש בכלל, ובפרט אבן השתי”ל שבו, שנמצאת שם מאז בריאת העולם, ללא שום שינוי – מוכנים לגאולה בשלמות, כך שמיד רואים איד שבת המקדיש ”בני ומשוכלי יבא ויגלה מן השמים”, ומתלבש במקומו הגשמי למטה!...

ויש להוסיף בכל זה:

מכיון שכבא”א מחוייב לומר ”בשיבלי נבא העולם”, לשון יחיד, הרי מובן, שאפילו באם רק אחד מירשאל פותח את העינים כאמור לעיל, הרי זה פועל בכל העולם כולו שנברא בשיבלי, שכל העולם רואה – אך שתחף ומיד נפתחת הולת ודוד מלכה משיחא ננס דדכה, ונשיח דונו ברשנו!...

(משיח”ש”פ ויגש, י’ טבת ה’תשי”ב - בלתי מוגה)

קץ הגאולה הוא לא רק קרוב אלא כבר מזמן

.. הרחפת המיוחדות בעמדתו בעתגית דעשרה-בטבת, שהיא חלה – בעשירי שבעשירי:

לפי חשבון החדשים המתחיל בחדש תמוז, חודש ניסן, עליו נאמר ”החדש הזה לכם ראש חדשים ראשון הוא לכם לחדשי השנה”, נמצא, שחדש טבת הוא החדש ”העשירי” בכל השנים, הן בשנה פשוטה והן בשנה מעוברת, וממילא, עשרה-בטבת הוא העשירי שבעשירי!

ובמיוחד בשנים חלה, הקשורות עם השנה שבה קרב קץ הגאולה, ויחידה מזו – לא רק קרוב קץ הגאולה, אלא עוד זאת – שכבר מזמן עבר הקץ (”שון לאנא דורכנמאגנען”), כמאז”ל ”כלו כל הקיצין”; ועד שגם החכמת בזה ישנם כבר, ובאופן ד”הכנה רבת” – שהחכה היא לא רק כפי החדש לגאולה סתם, אלא ”הכנה רבת” שאין למעלה החמה –

גם במצב ד"ויהי יעקב" – הסדר העניין הכי עיקרי

ונקודת העניין – שגם כאשר בני"י נמצאים בארץ מצרים, בזמן ומצב הגלות שי"כיל המלכות (גלויות) נקראו ע"ש מצרים", אומר פריעה, "ה'מושל בכפרה", שי"טוב כל ארץ מצרים לכס הוא", וע"פ הציווי שלו נותנים לבני"י "אחזקה בארץ מצרים במיטב הארץ", ובאופן ד"וישב ישראל (ישלבה אמיתית – בשלורה) בארץ מצרים בארץ גושן", ולא עוד אלא ש"יאחזו בה", "לשון אחזקה", ואולי י"ל גם "לשון אחזקה" [ושניהם אמת – שה"אחזקה היא בתוקף של "אחזקה"]⁵, ועד שי"יפור וירבו מאד", שי"מאד" מורה על מעמד ומצב שלמעלה ממדידה והגבלה – שאז נעשה גם בארץ מצרים מעמד ומצב ד"ויהי יעקב (כא"א מלש"אל שנקרא בשמו של יעקב) . . . שבע עשרה שנה", היים טובים (י"ז שנה בגמטריא טוב) לאמתתם, ברוחניות [חיים שחדודים בתורה, "תורת חיים", ומצוותי' עליהם נאמר "וחי בהם", ו"אין טוב אלא תורה"]⁶ ובשמיות גם יחד.

אננם, גם כשנמצאים במעמד ומצב ד"ויהי יעקב", חיים אמיתיים, ועד לאופן שלמעלה ממדידה והגבלה, "מאד" – הרי, כל זמן שנמצאים "בארץ מצרים", הסדר העניין הכי עיקרי שאלין משתקקים כל בני"י – להיות במעמד ומצב ד"בנים הסמוכים על שולחן אבהם", שלכן, גם כשיש להם כל המצטרף להם ברוחניות ובגשמיות, במה נחשב זה בעוד לצער הגלות, "בנים שאלו מעל שולחן אבהם"?... ולכן, מפרשת ויחי, "ויהי יעקב בארץ מצרים", שבע עשרה שנים", באים לפרשת (וספר) שמות שקשורה עם ענין הגאולה (ספר הגאולה), "אלה שמות בני ישראל", "על שם גאולת ישראל נזכרו כאן", "ואובן ושמעון נחתו ראובן ושמעון סלקיו".

(משיחת ש"פ ויגש, ה' טבת ה'תשס"א – בפתי מונה)

כל העולם כולו מוכן

זהו הדבר-פלא שמעוררים עליו כמה פעמים לאחרונה – שמכא"א נדרש לעשות את כל התלוי בו, לא (רק) בעניני ההכנה אל הגאולה, אלא בעניני הגאולה עצמה, ובשלימות הגאולה – שהגאולה תומשך עד שתה' נכרת למטה, בגשמיות העולם ועד לחומרות העולם!

ואע"פ שמהחומריות אריכים לעשות גשמיות באופן ד"גשמ ברכה", וגם הגשמיות צריכה להיות קשורה עם רוחניות דוקא, ועד לאופן שיגפשים יעקב וגופם טפלי", הרי שלישות הגאולה היא דוקא באופן שהרוחניות שואבת חיים מן הגשמיות, הנשמה שואבת חיים מן הגוף!

ואדרבה, עבודתם של בני ישראל תה' אז "כמצות רצונך", ובמלא התענוג ברא (מהתבודדה) יגדל יוחר.

ומה שישנם ספשים תצויעקים שטוב להם בגלות – האם בשביל זה הקיב"ה "יאבד עולמו (תענוג בורא) מפני השוטים"?!

וכשם שכאשר שאלו במשנה"אם אין רצונו בעבודת כוכבים למה אינו מביטלה" [ובפרט שביטול העבודה זה צריך להיות מכל וכל, שלא ישאר "מאומה" ענו על כך: "הרי הן עובדין לחמה וללונה ולכוכבים ומזלות, יאבד עולמו מפני השוטים"? כד גם אומרים כאן: האם בגלל שישנם ספשים החושבים שטוב להם בגלות – "יאבד עולמו" ויחזיקו הלאה את שכינתא בגלותא ובני ישראל בגלותא?...

ובפרט שהקב"ה יכול הרי להציא את בני ישראל מהגלות בשיעצא חדא וברגנא חדא, "וארו עם ענני שמיי"ל לא שובי ישראל זקוקים לעננים, אלא העננים זקוקים לבני ישראל, ולהביא אותם לארץ הקודש, בגאולה האמיתית והשלילה ע"י משיח יצחק.

(משיחת ש"פ ויגש ה'תשס"ו – בפתי מונה)

⁵ ע"פ פ"ד מ"ז (נח, ב).

⁶ ראה יג. ית, רמב"ם הל' ע"פ פ"ד ה"ז, הל' מאמא"ש

כבר מזמן הי' צריך להיות "דאלאי גלות"

. . . אע"פ שונמצאים ב"מצרים", מלשון מצרים וגבולים, החל מהמצרים וגבולים דעור"ה, שזחה"ע של גלות (כמבואר בתניא), ועאכ"ל בזמן הגלות כפשוטו, גלות בתוך גלות, מ"מ, "ויהי יעקב בארץ מצרים", חיים אמיתיים, "בתורה ותכמתתה", שע"י זוכים "לחיי העולם הבא" (כדבריו המביאים בסיום ספרו), כי, הנשמה מלכתחילה לא הלכה לגלות, ומה הגמות נמצא עדיין בגלות, ויציאתו מהגלות תה' בדענו של הקיב"ה – כבר העיד הקיב"ה בתורתו ש"כלל כל הקיצין", וכבר מזמן הי' צריך להיות "דאלאי גלות", קץ האמיתי (יציאה מקץ שנתיים ימים") בכל הפרטים, ויציאתה מזה – שאין צורך בקיצין" מדידות והגבלות ("אויס קיצין, אויס מדידות והגבלות"), כי, הגאולה באה תיכף ומיד בדג שלח"ה" – כש"ענתה פרת" בפעם השי', ואין צורך בניעתי פרה, כי, נשיא דודו גילה זה בלשוננו "לאלתך לגאולה" וכיון שמאז עברו הדבה "לאלת"ס", הרי בודאי שנמצאים כבר בפועל ממש בדג שלפני רגל הגאולה האמתית והשלמה.

(משיחת עשרה בטבת ה'תשס"ט – בפתי מונה)